

אשת הבזלת - לזכרה של ברוריה אלינסון

בזלת זוהי לבה שנפלטה בהתפרצויות געשיות. לבה - זוהי פנימיותו של כדור הארץ, חומר לוהב ולוהט. בארץ שני סוגי בזלת. האחד - לבה שהתקשתה ונקרשה לאט והיא מאד דחוסה וקשה. הסוג השני מופיע בצורת טוף, עקב התקררות מוהירה, בעיקר עיי ס.

ברוריה מסוג הבזלת הקשה, הגרעינית, הצרופה. תהליך ההתגבשות של אישיותה כההליך שבטבע. בבחרותה - כאותה לבה מתפרצת, פנימיות לה לוהבת ולוהטת למעשים וליצירה - ובהתבגרה קשיות והתמדה.

ברוריה נולדה בפתח המאה העשרים שלנו בעיר רובנה, רוסיה דאז. היא גדלה ולמדה בגימנסיה רוסית - החנומה של הרעיונות הפרוגרסיביים שהילכו באותם ימים ברוסיה הצארית והנחשלת. אולם פרט לאלה הציקה לברוריה הנקודה היהודית, אשר היתה מאד כואבת ברוסיה האנטישמית. לכן היתה חברה ב"החלוץ הצעיר", אשר על דגלו חרות היה - ציונות, עלייה, חופש, דרור ועבודת כפיים. כעלמה בגיל 22-23 לחייה היא מגשימה את מאווייה ועולה הישר לארץ, לגליל הבזלתי השחור והקשה.

ברוריה בין חותמי העלייה השלישית אשר מעשיה וגדולתה חרותים ופזורים בכל אזורי הארץ.

מצא מין את מינו. שחור האבן וקשיותה תאמו לאורח החיים דאז, בשנות העשרים הראשונות לנואה. עבודה קשה ונופרכת מחושך עד חושך, תפריט של רעב למחצה, האבקות עם הבדידות, הריחוק ותנאי החיים. ברוריה מוצאת את דרכה לחבורות התמהונניים - חלוצים כמוה ויחד מייסדים קבוצה. אולי חומו של גוף מלוכד, יהא אפילו זעיר, יחמם ויקל על החיים ונכאות הרוח. הריקודים לאחר יום עבודה מפרך, הליהוג בצוחא בלילות החורף הארוכים והקרים, בתוך אוהל או צריף דולף, היוו את שידרת המציאות.

ברוריה עובדת בכביש צמח - טבריה. מנפצת כפטיש אבן לחצץ או דוחפת מריצה עם חצץ.

יבנאל ומגדל - כורי ההיתוך של קבוצת כנרת - כמה עוז נפש, עוצמת רוח וכוחות פיזיים היו דרושים על-מנת להחזיק מעמד, להמשיך ולא להישבר, ללכת בנחיש וגם להקרין לסובב ולעתיד.

ברוריה נושאת בשקט את צוק העתים. מקימה משפחה וממשיכה בחיי קבוצה לפי המשנה הכתובה, המקורית והטהורה - שותפות אמת. תן מעצמך את המירב וקבל מן המעט המגיע לך.

ברוריה, לאחר הכשרתה ביבנאל ובמגדל, בשדות העדשים, הגרעינים, הטבק והמטעים - מקימה את גן הירק הראשון בהרצליה תחנתם. מאז היא המשיכה את מרבית שנות חייה לעבוד בחקלאות ובעיקר בגני הירק למיניהם. עם הגיעה לגיל הפרישה מהחקלאות, היא עובדת על ה"ירמפה" במטבח ומזינה אותנו בגזר ובדג מלוח, אשר בהזנקתם הוזנוזתה מאד. טעמם עוד עומד בפינו עדיין.

חסד עשה עמה הגורל והיפנים אותה בשנים האחרונות על מנת שתמשיך לחיות באותה קבוצה שחלמה והקימה. לא הטרידה ציוותי השינויים ולא התפוכות של תקופתנו

האחרונה.
אומרים שהקונטיננטים מתרחקים זה מזה והאוקיינוס האטלנטי גדל. עם הסתלקות ראשונינו, הולכים ומוזרחקים אנו מן המרכז, המוקד הרעיוני הנקורי, כדי אי הכר. ברוריה בחרה להסתלק מעולמנו ביום הזיכרון לחללי צה"ל, אשר הגישו לנו את הנודינה וגוננו עליה. ברוריה מסרה נשמתה לבורא בתחושה שמפעל חייה - ישוב עברי בארץ - ימשיך לפרוח.

תהא נפשה צרורה בצרור מקימי ביתנו ובוכיה.
נוחי בשלומ ברוריה, נווי באדמותנו. אמנם לא בזלתי אכל שלנו לנצח.

אלינולך לבנה